

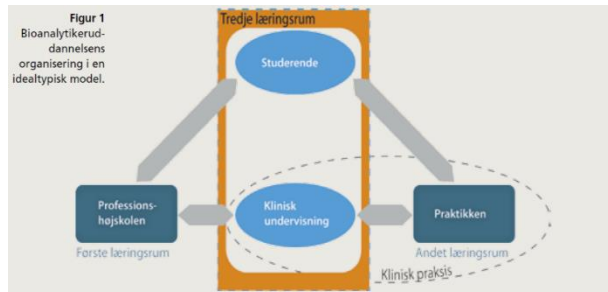
# Praktik på Bioanalytikeruddannelsen, Region Hovedstaden

I det tredje læringsrum ekspliciteres praksis' forventninger til den studerendes kompetencer ved målrettet at bygge bro mellem den teoretiske viden, erhvervet i skolekontekst, og praksis. Det tredje læringsrum skaber mulighed for simulation og teoribaseret refleksion. Her dannes essentielle relationer mellem underviser/vejledere og studerende i en tryk og afslappet atmosfære. Dette vurderes at have afgørende betydning for den studerendes fastholdelse og gennemførelse af uddannelsen samt integration i professionen.

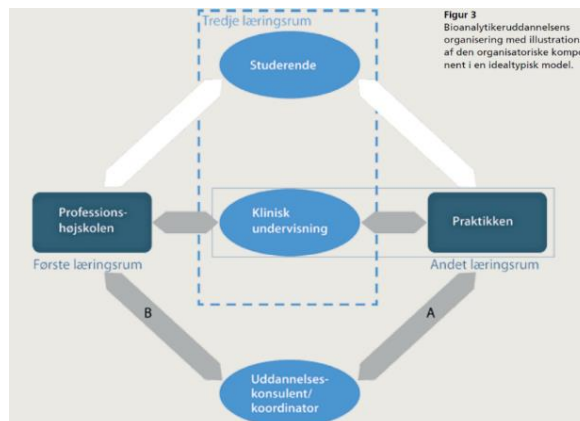
Bioanalytikeruddannelsen består af seks meget forskellige specialer; klinisk biokemi, klinisk fysiologi og nuklearmedicin, klinisk neurofysiologi, klinisk immunologi og patologi. Som følge heraf, foregår en del teoretisk undervisning i klinikken. Uddannelsen har derfor etableret sig med tre læringsrum (figur 1), og har i en årrække arbejdet målrettet på at udvikle og optimere mulighederne i netop "det tredje læringsrum". Erfaringer herfra er, at bioanalytikeruddannelsens tre læringsrum giver den studerende særlige muligheder for at opnå en forståelse af, hvad vedkommende skal lære, og at et tredje læringsrum kan tydeliggøre sammenhænge mellem den teoretiske viden på professionshøjskolen og de arbejdsopgaver, der skal løses i den kliniske praksis. Dette relaterer sig bl.a. til muligheden for at øge mængden af identiske elementer, ved skabe tæt sammenhæng mellem teori og praksis. Derudover skaber man mulighed for teoribaseret refleksion i tilknytning til udførelse af arbejdsopgaverne, og man styrker den studerendes self-efficacy (tro på at kunne lykkes med at prøve noget nyt) ved, at der gives mulighed for at afprøve noget, der er lært, i en simuleret praksis, inden det skal anvendes i den "virkelige" praksis. At aktivere potentialet i det tredje læringsrum kræver både faglige og pædagogiske kompetencer. De kliniske bioanalytikerundervisere er uddannet på diplom- eller masterniveau, hvilket gør dem i stand til at løfte opgaven.

Bioanalytikeruddannelsens organisering (figur 3) tilgodeser dels, at den studerende støttes i at performe på individniveau, dels at den studerende bibringes en viden om sundhedsvæsenet, der fører til performance på organisatorisk plan.

Dette søges sikret organisatorisk i et triangulært samspil mellem professionshøjskole, den kliniske praksis og regionerne. Den kliniske underviseres mulighed for at skabe transfer mellem teori og praksis, understøttes af uddannelseskoordinatorer og konsulenter med en stor berøringsflade med professionshøjskolerne.



Overordnet set er der, via uddannelseskoordinatorerne, én kommunikationskanal fra professionshøjskolen til hele den kliniske praksis (figur 3, A) samt modsatte vej (figur 3, B). Dette fritager den kliniske underviser for en del administrative opgaver, idet relevante informationer af praktisk og organisatorisk karakter formidles direkte til den enkelte underviser fra uddannelseskoordinatoren (figur 3, A).



Den kliniske underviseres arbejde forsøges således understøttet ved en form for organisatorisk transfer, der skal sikre, at underviserens ressourcer primært dedikeres den studerende.

Kilde: Olsen B., Larsen L., Aarkrog V.: "TRANSFER TRIVES I DET TRYKKE TREDJE LÆRINGSRUM – Lessons learned fra bioanalytikeruddannelsen". Danske Bioanalytikere, marts 2015. Skindergade 45-47. 1159 København K. Tlf. 44 22 3246.